

Πόσον όμως έλπιετο ότε έβλεπε τας έλπίδας του ματαιουμένης και φρούδας! Πόσα τότε δάκρυα έδέχετο ή πρό αύτης ύγρα άβυσσος!

Έσπέραν τινά καθημένη ένταυθα, έλυσμόνησε να έπιστρέψη οίκαδε. Κατελήφθη υπό νάρκης.

Ό γέρων πατήρ της, παρατηρήσας την άπουσίαν της, έζήτησεν αύτην όπου έγνώριζεν ότι συχνάζει. Μή εύρων όμως αύτην κατήλθεν εις τόν αίγιαλόν και εύρε την Φυλλίδα λειπόθυμον επί του βράχου. Όλίγον άν έκλινε, μίαν στροφήν περί αύτην άν έκαμε, θα κατεκριμνίζετο εις την θάλασσαν.

Ό Σιθών όμως καταφθάσας έγκαίρως και λαβών αύτην εις τας άγκάλας του την επανέφερεν εις τας αισθήσεις της διά τών φιλημάτων και τών δακρύων του.

Δυστυχής πατήρ. Η καρδιά του την έσπέραν εκείνην έσπαράχθη. Ήτο άξιοδάκρυτος.

Έκτοτε ή Φυλλίς ήσθένησε νόσον δεινήν και μετ' ου πολυ άπέθανε φθισική.

Η τελευταία λέξις ήτις έζήλθε τών ώχρών χειλέων της, ήτο τό όνομα: Δημοφών.

Επί του τάφου της έφύη, ηύξησεν άφ' έαυτής και κατέστη δένδρον πολύφυλλον άμυγδαλέα, ής τά φύλλα έμαραινόντο και έπιπτον κατὰ την επέτειον ήμέραν του θανάτου της.

Έν έτος μετὰ τόν θάνατον της Φυλλίδος, την ήμέραν δηλαδή καθ' ήν τό πρώτον ή άμυγδαλέα ήτο άφυλλος, ήλθεν ό Δημοφών.

Ήτο πολυ άργά.

Ότε έμαθε τόν θάνατον της πεφιλημένης μνηστής του, έκλαυσε πικρώς επί του τάφου της και ήσπάσθη τόν ξηρόν κορμόν του δένδρου ύπερ τότε διά του φιλήματος εκείνου έβλάστησε φύλλα χλωρά.

(Σμύρνη)

ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ*

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ τών παρελθουσών θλίψεων είναι ένίοτε τοσοϋτον ήδεΐα, όσον ή παλαιού τινος φίλου.

Ό παρ' ήμιν εύπαίδευτος δικηγόρος και δημοτ. Σύμβουλος κ. Ν. Β. Παγκώστας, άποστέλλων ήμιν τό άνωτέρω διηγημάτιον, όπερ, άσμένως δημοσιεύοντες, δέν άμφιβάλλομεν ότι εύχαρίστως θέλει άναγνωσθή παρὰ τών κ. κ. άναγνωστών του «Απόλλωνος,» εύηρεστήθη να συνοδεύση τοϋτο διά της άκολουθού έπιστολής.

Φίλτατέ μοι κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλε.

Σας πέμπω τό διηγημάτιον «ή Προγεγραμμένη» όπερ εις ήλικίαν 19 έτών μετέφρασα, όρμηθείς εκ τών έν αύτῷ έκτυλισομένων ιδεών και πολιτικών άρχών, συμφώνων ως επί τό πολυ

Ό βίος μου διαταράχθη μέν υπό τών τρικυμιών της δυστυχίας, άλλ' έσυνείθισεν εις ταύτας· σήμερον δ' εύρίσκει την ισχύν του εις τας άθυμίας αύτου. Σήμερον, αγαπῶ να συνδιαλέγωμαι περί τών ρεμβασμών μου, ως παλαιός στρατιώτης αγαπῶ να δεικνύη διά του δακτύλου, επί του χάρτου, την θεσιν, έν ή επληρώθη.

Έν τούτοις ουδέποτε συνέλαβον τόν κενόδοξον σκοπόν να γράψω ένεκα δόξης. Επὶ είκοσιν έτη έζισα πολυ, ύπέφερα πολυ, ήγάπησα πολυ και συνέγραψα βιβλίον, έκτύπωμα της καρδιάς μου.

Μή μ' άναγινώσκης, εύτυχής γενεά, ήτις μέλλεις να διατρέξης στάδιον κεκοσμημένον διά τών γοητειών της τύχης· περίβαλε την ύπαρξίν σου δι' είκόνων ίλαρών και ήδονικών. Έπλευσα επί θαλάσσης άπίστου και ύφάλους μόνον είδον.

Μή μ' άναγινώσκητε ώραϊαι γυναίκες, αΐτινες μειδιᾷται πρός την διαλάμπουσαν πληθύν τών νέων λατρευτών ύμών, και αΐτινες διέρχεσθε τό παρόν, άριθμοῦσαι τας ήδονάς του παρελθόντος και κατασκοπεύουσαι την εύτυχίαν του μέλλοντος.

Ρόδα της πρωΐας, σαλεύθητε εις την πνοήν του ζεφύρου επί τών εύόσμων καυλών ύμών. Η Στέλλα ήτο ρόδον ως ύμεις, άλλ' ήνθισεν υπό λάμποντα ήλιον και άπέθανεν.

Δι' ύμᾶς γράφω ύπάρξεις ευαίσθητοι, ύπάρξεις, αΐτινες έν καιρῷ έτρώγητε υπό της προσβολής τών παθών και ών ή ψυχή έτράφη υπό τών μαθημάτων της άτυχίας.

Πρός την εύπιστον ύμών νεότητα εύρετε ψεύδος, άπιστίαν μόνον. Αί όδυνηραί λύπαι σας παρηκολούθησαν εις την άκμήν σας, ή κοινωνία σας άπεσκοράκισεν, οι άνθρωποι σας έμίσησαν και αι ήδεΐαι αύτών πλάναι έξηλείφθησαν, ως ή φυγὰς ριπή, ήτις ακολουθεΐ μακρόθεν την κόπην και εξαλείφεται όπισθεν αύτης.

Έλθετε πρός με, θα σας αγαπήσω, θα άνακουφίσω τας λύπας σας, συμμεριζόμενος αύτάς, και θέλομεν κλαύσει όμοϋ, εάν μᾶς μένουν εισέτι δάκρυα να χύσωμεν.

και πρός την νεανικήν ήλικίαν μου, και πρός την πολιτικήν τότε κατάρτασιν του έθνους ήμών, ήν τό τότε κρατυνθέν πνεϋμα της φιλαρχίας και ιδιοτελείας έπλασσεν, έκμεταλευόμενον την εύπιστίαν της άπείρου και εις πατριωτισμόν άκραιφνή ένθουσιώσης νεολαίας.

Έάν έν τῷ ήμετέρῳ περιοδικῷ, τῷ τιμήν περιποιούντι εις τόν Πειραιᾶ, δημοσίευσιν του είρημένου διηγηματίου θεωρεΐτε άξίαν αύτου, δύνασθε να προβήτε εις ταύτην.

Επὶ τη έλπίδι ότι έν τῷ μέλλοντι θέλετε μοι κάμει την τιμήν να διαθέσητε σελίδα τινὰ του ήμετέρου περιοδικού εις πρωτότυπόν τι έργον μου, σας παρακαλῶ να δεχθῆτε μετὰ τών εύχαριστήσεών μου τούς έγκαρδίους άσπασμούς

του φίλου Σας

Ν. Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑ.